

CONTRARIETATS

Ull de poll

I INSTRUCCIONS D'ÚS: Condicions de les collites ben fetes

Amb espasa seria
una execució;
amb pistola, un duel.
Tampoc ens ve de gust
que hi empres les tisores.
Si les culls a grapats
es fan totes malbé.
Si les culls a pessics,
–consell de l'Estellés–,
es queden sense sang.
Així que hem arribat
a la conclusió
que totes les roselles
es mustien de sobte
si les culls sense guants.

II ETERNITAT EQUIVOCADA D'UNS SEGONS

Haviem cregut que érem rics
perquè ens besàvem,
sense pensar que aquest minut
adorable ens adorm del tot
i quan s'apagaren els llavis
ens quedaríem
en la misèria.

III SILENCI ATÍPIC

En el silenci
els violins perden els seus sospirs,
les pessigolles tendres de la pluja
no se senten als cristalls de la finestra,
les passes de la gent es tornen sordes
i s'hi desfà el vesper del tren llunyà.

En el silenci
es moren els ressons de les paraules
en passar les pàgines d'un llibre,
i s'ofega el teclat de plàstic
de l'ordinador mentre escrius poemes.

En el silenci
la mar perd la remor;
en el silenci
a la fulla li cauen
caduques les tardors.

En el silenci
el tic-tac es queda sense rellotges
ni taquetes de nit on dormir.

IV DESIG IMPOSIBLE

La xiqueta llança al cel la pilota
que mai arribarà a la lluna:
picotejar els núvols
pertoca als ocells
i a algun àngel distret.

V PRESONER VOLUNTARI

A la gàbia del teu cor
—a pa i aigua—
sense més forrellats
que la teua mirada,
m'alimente de promeses,
apedaçades per una llàgrima.
Però no isc d'aquests barrots paral·lels,
a l'espera que un dia
ella pare la taula
i una cassola em servisca
d'amor al forn,
que de segur gaudirà la vista,
perquè és un plat
que ens agrada als dos,
sobretot,
si ix rostit per dalt,
com el feia ma mare.

VI PERILL

No vindran ni la rosa ni la lluna
perquè s'ha acabat
la música que dormia a les meues oïdes
i tu ets massa lluny
i ens separa un silenci de marbre
on no arrela l'heura
i els àngels rellisquen
amb el perill de trencar-se una cama
o el que és pitjor, un ala.

VII PARANY

No hi va veure la traició,
no la hi va veure
perquè quan li feia una besada
ella tancava els ulls;
no la hi va veure vindre.

VIII UNA BONA MORT PREMEDITADA

El perfum d'eixa dona era ben dolç;
i m'agradaven tant les llepolies!
El perfum d'eixa dona era molt fresc;
ai quin estiu, quin infern de calor!
El perfum d'eixa dona era seductor;
qualsevol resisteix l'atracció!
El perfum —deien— era verinós.
D'alguna malaltia hem de morir
i jo volia fer-ho enverinat.

IX OBLIT VOLUNTARI

Apel·le al poema
que descrivia el vaixell que creuava
eixe oceà entre les nostres mirades.
Amb el temps he oblidat
els teus ulls, el vaixell, la mar,
i amb prou feines recorde els versos
que ens parlaven de naufragis.

X PREDICCIÓ METEREOLÓGICA

Les orenetes que beuen als núvols
em desperten cada matí
per a dir-me que de moment
els núvols no pensen a pentinar-se
i que de segur no plourà.

XI NO TENIM RAÓ

He aconseguit el seny del poeta,
no per haver publicat,
sinó perquè a la fi,
a la mitjanit fosca,
vaig poder veure sorprès
com els fantasmes
es pixaven de riure de nosaltres
i de la nostra idea
de com funciona el món.

XII MONEDA A L' AIRE

L'àrbitre de torn,
de negre rigorós, com els d'abans,
amb asèptica imparcialitat
llança enèrgic els dos euros a l'aire
—ha decidit la FIFA la moneda—
amb una fortuna tan malaurada
que es queda suspesa,
levitant ingràvida,
penjada d'un núvol,
amb una mena de fil invisible
—sí, a hores d'ara
haguera sigut millor per a tots
deixar-la ben tranquil·la a la butxaca—.
Suspesa, suspesa...
Silenci del públic bocabadat
i de l'àrbitre, de negre rigorós.
Com la moneda no fa brot per caure,
—segueix suspesa en l'aire—
a l'àrbitre no se li ocorre res més,
que, sentint-ho molt, suspendre el partit.
Ara sí que ens ha fotut,
de negre rigorós.

XIII RUMIAR

Quan eres més jove
pensaves poques vegades en la mort.
Ara que per l'edat tindries motius
encara penses menys.
Mai li has tingut pànic;
li tens molta més por a la tristesa,
perquè eixa es dedica
a assotar amb el seu alè gelat
el teu cor;
i el cor
té la pell tan fina!

XIV RECORDS D'AMOR OBLIDATS

Apel·le al poema
que descrivia el vaixell que creuava
eixe oceà entre les nostres mirades.
Amb el temps he oblidat
els teus ulls, el vaixell, la mar,
i amb prou feines recorde els versos
que ens parlaven de naufragis.

XV VERGONYA

El llençol es va enganxar
en un clau de la paret.
Pobre llençol,
se li va fer un esgarró enorme
i va caure a terra.
Va caure el llençol,
ai pobret,
mentre el fantasma que anava dins
va fugir esglaiat perquè no el vérem nuet.

XVI PIRÒMANS

Ben lluny dels fanals
al més fosc del parc
esclata un minúscul castell de focs.
Es pot pensar que són els cigarrets
o les cuques de llum,
però els cuidadors i jardiners
diuen que són els ulls
dels enamorats que s'inflamen
i les seues besades
que s'incendien de no res.

XVII VA SER CRUCIFICAT: somni de quaresma

De camí cap al Calvari
 el soldat encarregat
 de la crucifixió
 s'adona que s'ha oblidat
 —fonamental— del martell.
 «Bé, el clavaré amb una pedra».
 De camí cap al Calvari.

Unes passes més enllà,
 en dur la mà a la butxaca,
 comprova que té un forat
 —"¡Déu meu!"— i que tots els claus
 que portava els ha perdut.
 «Mancant claus i tatxes
 ho solucionarem
 amb les tres punxes més llargues
 de la corona d'espines».
 De camí cap al Calvari

En arribar dalt, al Gòlgota
 li diuen que el reu Jesús
 ha caigut a terra tres
 vegades i que la creu
 s'ha fet pols, per no dir merda.
 «Ara sí que l'hem fet bona».
 De camí cap al Calvari

«Ai, Senyor —diu el soldat
 agenollant-se en les pedres—,
 o t'inventes un miracle
 dels quals diuen que saps fer
 o em sembla que jo seré
 qui acabe crucificat
 ací mateix al Calvari».